

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 205/2026-6

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a zo sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského o vyhlásení zaujatosti sudcu Ústavného súdu Slovenskej republiky Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Elenou Lalíkovou, advokátkou, Podbrezovská 34, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV č. k. B1-22C/24/2022-245 z 18. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Sudca II. senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky Ľuboš Szigetí **je vylúčený** z konania a rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľa vedenej pod sp. zn. Rvp 137/2026.

O d ô v o d n e n i e :

1. Sudca ústavného súdu 10. marca 2025 vyhlásil svoju zaujatosť v konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľa z dôvodu, že so sťažovateľom sa osobne pozná a istý čas spolu pôsobili v Súdnej rade Slovenskej republiky a že vzťah so sťažovateľom je značne narušený. Ďalej uviedol, že v minulosti bolo medzi nimi napätie, ktoré sa prejavilo aj v jeho kritických vyjadreniach v médiách na adresu sťažovateľa. Takisto sťažovateľ sa mal v minulosti viackrát kriticky vyjadriť o sudcovi ústavného súdu v médiách.

2. Podľa čl. IV bodu 1 písm. c) rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2026 o vylúčení sudcu pri rozhodovaní v senáte podľa § 51 ods. 2 prvej vety zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) rozhoduje tretí senát, ak ide o sudcov druhého senátu.

3. Podľa § 49 ods. 1 prvej vety zákona o ústavnom súde sudca ústavného súdu je vylúčený z konania a rozhodovania vo veci, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, účastníkom konania, zúčastnenej osobe alebo ich zástupcom možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti. Dôvod vylúčenia sudcu ústavného súdu spočívajúci v pochybnostiach o nezaujatosti podľa § 49 ods. 1 prvej vety zákona o ústavnom súde nadväzuje na požiadavku nestrannosti súdneho rozhodovania tak, ako je okrem iného definovaná aj v rozhodnutiach Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Nestrannosť má stránku subjektívnu a stránku objektívnu, keďže nestrannosť sudcu má význam pre dôveru verejnosti v súdnictvo (Olujic proti Chorvátsku, sťažnosť

č. 22330/05, rozsudok ESLP z 5. 2. 2005, bod 57). Pri rozhodovaní o tom, či je daný dôvod na obavy, že sudca nie je nestranný, je dôležité hľadisko namietateľa, no nie je rozhodujúce. Rozhodujúce je, či tieto obavy môžu byť považované za objektívne (Thorgeir Thorgeirson proti Islandu, sťažnosť č. 13778/88, rozsudok ESLP z 25. 6. 1992, bod 51). Pri objektívnom teste sú dôležitými kritériami dôvera verejnosti v rozhodovanie (II. ÚS 36/2012).

4. Pri teste subjektívnych okolností sa zisťuje osobné presvedčenie, postoj sudcu alebo jeho záujem v prerokúvanej veci. Osobná nestrannosť sudcu sa predpokladá, kým sa nepreukáže opak. Takýmto opakom môže byť sudcom prejavené nepriateľstvo alebo neznášanlivosť. Pri teste objektívnych okolností je dôležitá perspektíva nestranného pozorovateľa a relevantné je aj zdanie sa zaujatosti, teda či sú dané okolnosti, ktoré môžu vzbudzovať pochybnosti o nestrannosti sudcu (Daktaras proti Litve, sťažnosť č. 42095/98, rozsudok ESLP z 10. 10. 2000, bod 32).

5. Z vyjadrenia sudcu ústavného súdu vyplýva, že sa (i) v minulosti kriticky vyjadril k osobe sťažovateľa v čase, keď bol sťažovateľ ministrom spravodlivosti, (ii) sťažovateľ sa v médiách v minulosti vyjadril k osobe sudcu ústavného súdu, pričom vyjadrenia sťažovateľa vníma sudca ústavného súdu ako kritické až hanlivé, a (iii) sudca ústavného súdu sa v minulosti pre médiá vyjadril tak, že má pochybnosti o možných zásahoch sťažovateľa do disciplinárneho a výberového konania.

6. Nie je dôvod odchyliť sa od skorších rozhodnutí (III. ÚS 149/2021, III. ÚS 495/2024, III. ÚS 83/2025), ktorými bol sudca ústavného súdu vylúčený z konania a rozhodovania o iných ústavných sťažnostiach sťažovateľa. Minulé kritické a vzájomné vyjadrenia sťažovateľa a sudcu ústavného súdu neboli ojedinelé a pri objektívnom pohľade nezaujatého pozorovateľa z nich vyplýva obava, že vzťahy medzi nimi sú narušené a konfliktné. Možnosť osobnej animozity sťažovateľa a sudcu ústavného súdu môže vzbudiť objektívnu pochybnosť nestrannej osoby o nezaujatosti sudcu ústavného súdu, preto podľa § 49 ods. 1 prvej vety zákona o ústavnom súde vzhľadom na pomer sudcu ústavného súdu k sťažovateľovi možno mať pochybnosti o nezaujatosti sudcu ústavného súdu, čo má za následok jeho vylúčenie z konania a rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2026

Robert Šorl
predseda senátu